

- en bönevandring tillsammans med Johannes

Joh 6:16-21

Har du legat vaken om natten och tänkt på vad du varit med om under dagen? Det har jag gjort. Jag vet vad det är att försöka rekonstruera händelseförloppet om och om igen, försöka förstå och utvärdera, dra slutsatser och finna förklaringar. Ofta utan att den allt tröttare hjärnan lyckas att reda ut någonting vettigt alls.

Kunde lärjungarna sova den natt som följde på den här dagen? Jag menar... den här dagen var inte att leka med. Först det där med brödet och fiskarna – och de tolv fulla korgarna. Därefter kastas de rakt in i mörkret, stormen, kampen mot vågorna och rädslan. Och så Jesus... gående på vattnet, mitt i stormen. Hur bearbetar man sådant? Bibeln säger: *“De blev rädda.”*

En bibelkommentar nästan grälar lite på lärjungarna. – *Ett liv i tro lämnar inget utrymme för fruktan*, skriver kommentatorn. Det väcker nya frågor hos mig. Inte omkring bibeltexten, men omkring kommentatorn. Kan någon leva ett liv utan fruktan? Jag kanske är lika ynkelig och klenrogen som lärjungarna, för jag har mycket lätt att förstå dem. Jag hade nog blivit minst lika rädd.

Bilden av lärjungarna i båten, i kampen mot vågorna, mörkret och rädslan, är en bild som kyrkan har lärt sig älska. Där, i den bilden, har hon många gånger funnit sig själv. Där har ofta den kämpande församlingen sett sin egen kamp mot kaos, motstånd och ibland förföljelse.

Ibland har bilden blivit en tidsbild. Kanske en bild av den sena tidens kyrka som måste vittna om ljuset när mörkret faller. Jag stavar på orden: *“Det var redan mörkt, och Jesus hade ännu inte kommit tillbaka.”*

Så ber lärjungarna Jesus komma in i båten, och den märkvärdiga berättelsen får ett lika märkvärdigt slut: *“...med ens var den framme vid stranden dit de var på väg.”*

Bön: *“Jesus, kom in i båten. Kom in i bilden. Kom in i kampen. Än en gång måste din kyrka kämpa i motvind. Vågorna slår över relingen. Motståndet hårdnar när mörkret faller och kärleken kallnar. Ibland blir vi rädda. Ibland frestas vi att ge upp och vända tillbaka i vindens riktning. Det är redan mörkt och du har inte kommit än. Ge oss kraft att vara dig trogen, till dess du kommer. Kom oss nära Herre, och för din kyrka dit hon ska, för om du bara får den plats du alltid borde ha hos oss har du kanske ett sätt att ta oss framåt som vi inte förstår än. Amen, kom Herre Jesus.”*

Michael Nilsson